

Zacuchané vlasy

František Novotný

Výstavní realizace je vizuální metaforou protnutí vnitřního i vnějšího prostoru — světů, které jsou v nás i okolo nás, s námi i bez nás. Fragmenty světů, dotyky hmotné či jen sněné, zacuchané i rozpletené, volné i stažené, jako vlasy ve větru, jako nitě v šicím stroji, jako kabely vysokého napětí. Tam, kde se jednotlivé stavy neřídí lineárním pořádkem, ale existují současně.

Zacuchaná struktura připomíná jakousi kvantovou pěnu, jakýsi kvas — nepravidelný a proměnlivý prostor na hranici čitelnosti. Zblízka vypovídá o mikroskopických interakcích, drobných změnách a nepatrných silách, které vedly k ohybu jediné linie, cesty. Z dálky se proměňuje v makrostrukturu, jejíž tvar vzniká součtem mnoha malých pravděpodobností.

Každý vlas, každý ohyb a každý uzel je stopou situace, která mohla proběhnout jinak, ale v jednom okamžiku se ustálila do konkrétní podoby. A tak zachycuje okamžik, kdy se z nekonečného množství možností stává jediná skutečnost — a přesto zůstává otevřená, neukotvená. Každá nit, každé vlákno, každá siločára, všechn ten filament — jako dráhy cest trajektoriálním polem, místem, kde se jednotlivé linie vlastního i kolektivního světa překrývají, překládají a navzájem ovlivňují.

Každý uzel je zhuštěný čas, každé rozvětvení rozhodnutí, každé zhoupnutí možnost, která kdysi existovala a byla opuštěna. A znovu nalezena. Nebo jen připomenuta. Tloušťkou zkušenosti, vrstevnatostí dotyků. Každé vlákno je stezkou, která se stočila jinam, než jsme čekali. Místem, kde se čas zastavil a znovu rozběhl, pak se na okamžik vrátil zpět jako by se chtěl ještě jednou dotknout téhož — neznámého bodu.

V této perspektivě se Zacuchané vlasy stávají hracím plánem: neustále se měnící mapou pozastavenou v jediném okamžiku, mapou, která zaznamenává napětí mezi tím, kým jsme byli, kým jsme, a kým se stáváme. Instalace nepředkládá filament jako materiál, ale jako otisk pohybu nevědomí — obraz, který se formuje bez našeho řízení, a přesto nás dokonale vystihuje. A každý zaznamenaný pramen je jiným jazykem téhož pohybu.

Pohyby se během času ukládají v množinu fraktálů — jako mycelium prorůstající podhoubím. Větvení posiluje celek; spojování vytváří nové cesty; struktura se neřídí geometrií, ale adaptací. Obrazy se stávají organismem, ne objektem. Stávají se tak svojí vlastní spleť, řídí se neviditelnými vztahy: každý pramen táhne a je tažen, každý ohyb je reakcí na síly, které v danou chvíli působily.

Fungují jako mapa záblesků z nepojmenovaných světů, jako jazyk stavů, jako slepé mapy řek, jako chvíle, které nebyly zcela rozhodnuté, a přesto zanechaly stopu. Mapování prostoru. Jako topografie krajiny. Jako počasí. Jako tělo daleko za kůží. Rytmus dechu. Příboj. Tep.

Zacuchané vlasy jsou tak obrazem, kde se tělo, příroda i mysl sjednocují v jednom principu:

Život roste v hyfách — a hyfy nikdy nejsou rovné

Vernisáž 9. 4. v 18 h
Galerie Vinohradská 12
Český rozhlas | Vinohradská 12 | 120 99 Praha 2

Hudební doprovod večera:
Stacy Davyd | ukulele covers
& Petr Hruška | písničkář | @petr_si_hraje

Výstava potrvá do 30. 4. 2026
Galerie otevřena každou středu a čtvrtek od 12 do 18 h
Dernisáž/setkání s autorem 24. 4. (17.30—19.00)
Návštěva mimo otevírací dobu? Pošlete zprávu (DM) na autora.

www.frantisek83.cz

fb event

